

จิตผู้รู้

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

ณ บัดนี้ ถึงเวลานั่งสมาธิภาวนาให้พากันตั้งใจนั่งขัดสมาธิ
ทุกๆคน การนั่งสมาธินี้ให้เอาขาขวาทับขาซ้าย เอามือข้างขวา
ทับมือข้างซ้าย ตั้งตัวตั้งกายให้เที่ยงตรง หลังตานึกภาวนา เอา
พุทฺธคุณเป็นอารมณ์คือพุทฺธ พุทฺธคำเดียวก็ให้ถือว่า ัมโม
สังโฆ รวมอยู่ในพุทฺธนั้น ธรรม ๘๔๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ก็ให้รวม
ลงไปพุทฺธนั้น ถ้าไม่มีพุทฺธ ไม่มีพระพุทฺธเจ้ามาตรัสรู้ในโลก
เป็นองค์พุทฺธ อะไรๆ ทั้งหมดกิจกรรมในทางพุทฺธศาสนาก็ไม่มี
ทั้งนั้น นี่ที่มีทุกสิ่งทุกอย่างก็มาจากพุทฺธ พุทฺธแปลว่า
พระพุทฺธเจ้า แปลว่าผู้เบิกบาน แปลว่าดีทุกสิ่งทุกอย่างที่
พระพุทฺธเจ้าบำเพ็ญมา สิ่งที่พระพุทฺธเจ้าบำเพ็ญทั้งหมดก็คือว่า
บารมี ๓๐ ทศน์ บารมี ๑๐ ประการนั้นแหละ แม้เราตั้งใจนึก
บริกรรมภาวนาพุทฺธ ก็จัดเข้าในบารมี ๓๐ ทศน์ บารมี ๑๐
นั่นเอง เมตตาภาวนา เราตั้งจิตเจตนาภาวนาอยู่ ก็คือในบารมี

นั่นแหละ อะไรทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อรวมเข้ามาแล้ว มันก็อยู่ที่พุท
โธ

พระพุทธเจ้า **พุทโธ** พุทธะก็หมายถึงจิตใจของมนุษย์และ
สัตว์โลกทั้งหลาย คือคนๆหนึ่ง สัตว์ตัวหนึ่ง ก็มีพุทธะอยู่ในตัว มี
พุทธะคือจิตผู้รู้อยู่ในตัวในใจ คนเราถ้าไม่มีจิต ร่างกายนี้จะอยู่
เป็นอย่างนี้ไม่ได้ สรีระร่างกายจะตั้งอยู่ได้ก็ต้องอาศัยจิตผู้รู้ จิต
พุทโธอยู่ภายใน ถ้าจิตนี้ออกจากร่างนี้ไป อะไรๆก็เสียหาย ใช้
ไม่ได้ ลมหายใจเข้าออกก็ไม่ได้ ร่างกายสังขารที่จะเป็นอยู่ต่อไป
มีชีวิตสืบเนื่องไปก็ไม่ได้เหมือนกัน เพราะว่าขาดองค์พุทธะ จิต
ผู้รู้อยู่ในตัวในใจ พุทโธ พุทธะนี้จึงเกี่ยวโยงทั้งหมด ถ้าเราไม่ได้
ภาวนา แต่ว่าพุทโธ พระพุทธเจ้าโน้น ครั้นไปเห็นว่าพระพุทธเจ้า
โน้นท่านดับขันธเข้าสู่สุญญานไปแล้ว เราผู้อยู่ภายหลังก็ไม่ตั้งใจ
ภาวนาอีก เพราะว่าพระพุทธเจ้าเอามรรคผลนิพพานชนไปหมด
ไม่เหลือไว้ให้พวกเราทั้งหลาย ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น พระ
ธรรม พระวินัย พระวินัยก็คือว่าข้อห้าม หลักศีล ๕ ศีล ๘ ศีล
๑๐ ศีล ๒๒๗ ห้ามไม่ให้คนทำชั่ว ไม่ให้ประพฤติเหลวไหล

เรียกว่าข้อห้าม ข้อห้ามนี้เรียกว่าพระวินัย พระวินัยข้อห้าม
เหล่านี้ก็จำเป็นทุกคนจะต้องมี จะต้องรักษา ถ้าไม่มีการรักษา
อยากทำอะไรก็ทำไป อยากพูดอะไรก็พูดไป อยากคิดอะไรก็คิด
เรื่อยเปื่อยไป ไม่ตั้งใจภาวนา ก็เลยทุกสิ่งทุกอย่างก็เลย
หละหลวม ท้อถอยไปหมด จิตก็ฟุ้งซ่านรำคาญ ความประพฤติก
การกระทำของตัวเองก็เลอะเทอะไปหมด

นี่แหละจึงว่ามันเกี่ยวโยงถึงกันหมด อะไรทุกอย่าง
เหมือนกับว่าร่างกายสังขารของคนเรานี้ ว่าเจ็บไข้ได้ป่วยไม่
สบาย มันก็หมายถึงไม่สบายทั่วไปหมด ทั้งกายด้วยทั้งจิตด้วย
ถ้าว่าคนนั้นอยู่ดีสบาย ความเจ็บไข้ได้ป่วยยังไม่บังเกิดดีขึ้น ก็
หมายถึงบุคคลผู้นั้นมันสบายหมดทุกอย่าง ผม ขน เล็บ ฟัน
หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ตับ ไต ใส้ พุง มันก็สบายไปหมด ถ้าหาก
ว่าพุงแตกข้างในหละ ตาย! มันต้องดีทุกอย่าง จึงมีคำว่า
"สบายดี" ถ้าอันใดอันหนึ่งมันไม่สบาย มันเสีย มันเสียไปหมด
จึงต้องคิดให้เห็น ภาวนาให้รู้ว่าดีก็ดีทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าไม่ดีทุกสิ่ง
ทุกอย่างแล้ว ก็ไม่จัดว่าดี ไม่จัดว่าดีหนึ่ง มันดีสาม ดีสี่ไป ดีหนึ่ง

ก็คือว่าคนใจดี ใจเมตตาภาวนา ใจไม่มีโมโหโทโส แม้คำพูดจะ
ไปอย่างไรก็ตาม ถ้าใจดีก็ใช้ได้ ความประพฤติกการกระทำมันจะ
ผิดพลาดไปบ้าง ถ้าใจดีก็ใช้การได้ คำว่าใจดีนั้นแหละ มันจะดี
ออกไปได้ทุกอย่างทุกประการ เพราะว่ามันสำคัญอยู่ที่ใจ

คนเราทุกคนนั้นอยู่ที่ใจ ฉะนั้นจึงมีพุทธภาษิตท่านตรัสไว้ว่า
อะไรๆมันก็ขึ้นกับใจ ขึ้นกับจิตกับใจทั้งนั้น ถ้าหากว่าใจไม่ดีหละ
อะไรก็เสียหาย ถ้าวางร่างกายจะดีขนาดไหน มีอาการ ๓๒
ครบถ้วน แต่ว่าถ้าใจเสีย ใจเป็นบ้า ใจเสียจิตผิดมนุษย์ เอา
หละที่นี้ กายจะดีเท่าไรก็ใจเสียแล้ว ใจเป็นบ้าเป็นบ๊ว ไม่รู้ว่า
อะไรต่อเป็นมิอะไร ถ้าใครเกิดเป็นคนบ้า เสียจิตผิดมนุษย์
แล้ว ก็เรียกว่าเสียไปหมด จึงสำคัญอยู่ที่ดวงใจ ที่นี้ใจจะสำคัญ
จะดีก็ต้องเป็นใจของผู้ตั้งใจเจตนาบำเพ็ญภาวนาให้ใจดี เมื่อ
ทำดีได้ ประกอบการกุศลได้ทุกอย่างทุกประการ ท่านก็ว่าคนเรา
นั้นมันสำคัญที่ใจ เรียกว่าใจเป็นใหญ่ ใจเป็นใหญ่ในโลกมนุษย์
ก็ว่าได้ ใจเป็นใหญ่ในรูปในตัวตนนี้ก็ได้ เมื่อใจนี้หละเป็นใหญ่ เป็น
ประธาน ใจเป็นใหญ่เป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยดวงใจ ถ้าใจ

ไม่ตั้ง ใจไม่เอาถ่าน ใจไม่ภาวนา ใจขี้เกียจ ใจมักง่าย ใจโลเล ไม่มีหลัก ไม่มีฐาน เอาหละทีนี้มันก็เสียไปหมด ท่านจึงตรัสว่า ภาวนาให้ดี ทำใจให้ดี เพราะอะไร ก็เพราะใจมันเป็นใหญ่ เป็นประธาน ทำอะไรจะสำเร็จลุล่วงไปได้ ก็เพราะใจเป็นใหญ่ เป็นประธาน

พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระอรหันตาเจ้า พระโสดาฯ พระสกิทาคา อนาคา ทั้งคฤหัสถ์และญาติโยม ภิกษุ สามเณร ผู้สาว นางชี จะดีได้ก็อยู่ที่ใจ ใจนั้นไม่ใช่ว่าอยู่ดี ๆ มันดีเอง ไม่ได้ ต้องมีตัวเอง เจ้าของใจนั้นแหละ คือจิตใจของเรา นั่นเอง สติ สมาธิ ปัญญา ในตัวในใจนั้นแหละ ควบคุมรักษา ละชั่ว บำเพ็ญดี ที่ให้ภาวนาพุทโธฯ รวมใจให้สงบตั้งมั่นก็คือว่า ให้ละความชั่ว ความไม่ดี ออกไปให้มันหมด มันสิ้น มันใส แล้วใจก็จะตั้งมั่นในข้อวัตรปฏิบัติ เป็นใจที่ซื่อตรงต่อศีล สมาธิ ปัญญา ในทางพุทธศาสนา ไม่เป็นใจคดในข้อ งอในกระดูก ใจคดในข้อ งอในกระดูกนั่นคือว่า ใจไม่ตรงในทาน ใจไม่ตรงในหลักศีล ๕ ศีล ๘ ใจไม่ตรงในไหว้พระสวดมนต์ภาวนา ใจขี้เกียจขี้คร้าน

ท้อถอย ท่องบ่นสาธยายพระธรรมคำสอนไม่ได้ แต่คิดฟุ้งซ่าน
รำคาญไปตามอำนาจกิเลสราคะ โทสะ โมหะได้ ตลอดคืนก็ได้
ตลอดวันก็ได้ นี่แหละคือมันกดในข้อ กดในข้อ งอในกระดูก
ไม่ใช่กระดูกร่างกายมันงอ ใจมันงอ ใจงอแง ใจไม่ตั้งมั่น ใจไม่
เอาจริง ใจมันกด ไม่ซื่อตรง ไม่เป็น**สุปฏิปันโน** ไม่เป็น
อุสุปฏิปันโน ไม่เป็น**ญายะปฏิปันโน** เมื่อใจมันกดมันงอ
แล้ว ในใจในตัวของคุณคนผู้นั้น มันเกิดเป็นใจดำขึ้นมา ใจดำ
บ้าง ใจต่างบ้าง ใจเขี้ยว ใจขาว ใจอะไรมันมีทุกอย่างนั่นแหละ
คือว่าเวลาจะทำดี เวลาจะภาวนา มันมีข้ออ้อแอ้แก้ตัวอยู่เสมอ
นั่นแหละเห็นว่าใจมันไม่ตั้ง ใจมันไม่ดี ใจมันต่าง ใจมันสกปรก
คือทำดี ภาวนาให้ใจดีไม่ได้ แต่คิดชั่วเหลวไหล คิดได้ทำได้ นี่
แหละเรียกว่าใจไม่ดี เราต้องละทิ้ง เอาใจดี

ใจดีเป็นใจอย่างไร ใจดีก็ใจพระพุทธเจ้า ใจพระปัจเจก
พระพุทธเจ้า เพ็นไม่โกรธให้ใคร เพ็นไม่โลภอยากได้ของใคร
สมบัติของใคร ท่านก็เห็นว่าเป็นสมบัติของแต่ละบุคคล ไม่
ล่วงเกินใคร ท่านมีเมตตา เมื่อใครมีความสุขกายสบายใจ

ในทางที่ดี ท่านก็ส่งเสริม แต่ว่าเมื่อบุคคลใดทำบาปอกุศลไม่ดี
ท่านก็ตักเตือนว่าอย่าได้ทำบาป เพราะว่าบาปนั้นเมื่อทำไปแล้ว
มันเดือดร้อน เดือดร้อนตั้งแต่วิชาการทำ จึงให้ชื่อว่าเดือดร้อน
ภายหลัง ใจบาปใจอกุศล ใจไม่ละความโกรธ ความโลภ ความ
หลง นี่ว่ากันว่าใจบาป ทำบาป คิดบาป ถ้ามันได้โกรธให้ใคร
ใจอันนั้นมันโกรธ ใจดำอยู่นั้นแหละ เผลอยังไม่ถึงเวลาตาย ก็
อยากให้เป็นตาย เมื่อไรมันจะตายเสียที่เราจะได้สบาย มันจะ
สบายอย่างไร ก็เขาตายทางโลกอยู่ ยังเหลือเราอยู่มันก็ยังเห็น
ว่าสบายอย่างไร สบายมันต้องละความโกรธ ละความอิจฉา
พยาบาท ความอาฆาตจองเวรแค้นมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย

เมื่อภาวนาเห็นแล้วก็รีบละ อย่าไปรอว่าพระศรีอาริย์มาจึง
จะละ อย่างนี้ไม่ทัน พระไหนก็ละได้ เมื่อเราเห็นความชั่ว ความ
ไม่ดีของตัวเองแล้ว ก็รีบละ สร้างคุณงามความดีให้มันเกิดขึ้นที่กาย
วาจา จิตของเรา ใจโกรธให้ละ ใจพระให้เจริญ เจริญภาวนาพุท
โธๆในใจ อย่าให้มันหลงลืม มันกระทบอารมณ์ใดๆก็ตาม พุทโธ
ในใจไม่ให้เหวหวุ่น พุทโธ หมายถึงพระพุทธรูปเจ้า พระพุทธรูปเจ้า

หมายถึงผู้ห้ามทัพ ห้ามกิเลส ห้ามกิเลสแล้วก็ตัดกิเลส ฆ่ากิเลส ด้วย ใจพระพุทธเจ้าฆ่ากิเลสให้ตาย คายกิเลสให้ออก ทำลายรากฐานกิเลสราคะโทสะโมหะจนหมดสิ้น จนอยู่ไม่ได้ในกาย วาจา จิตของพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าทั้งหลายท่านฆ่าทิ้ง คือ ท่านละทิ้ง ท่านประหารทิ้ง ท่านไม่ต่อเติมส่งเสริม เมื่อไม่ต่อเติม ไม่ส่งเสริม มันก็อยู่ไม่ได้ ก็อภังการขึ้นมาไม่ได้ มันก็รอวันตาย ผลที่สุดก็ตาย กิเลสมันตาย ไม่ใช่ร่างกายมันตาย ร่างกายมันตายนั้นไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่กิเลสมันตาย กิเลสความโกรธในใจเนี่ย ให้มันตายไป ภาวนาให้มันตายไป มันจะไปที่ไหนช่างหัวมัน ภาวนาพุทโธให้กิเลสความโกรธมันตาย มันหมดไป ให้ใจมันใสสะอาด

เมื่อใจใส ใจตั้งมั่น ใจเย็น ใจสบาย ใจเป็นดวงหนึ่งดวงเดียว มันมองเห็นได้หมดแหละ อะไรดีอะไรชั่ว อะไรผิดอะไรถูก มันเห็นในจิตนะ เพราะมันใส ดูเวลาเราดูกระจกเงา ดูแว่น ดูกระจกเงา เมื่อชัดให้ดีแล้วมันใส ใสก็มองเห็นหน้าเห็นตา เห็นเพื่อนประอะเลอะเทอะ ที่นี้ถ้ามันไม่ใส มองก็ไม่เห็น หรือว่าน้ำที่เราตักมา น้ำ

ใส่อะ ถ้าเรามอง มันไม่สั้นสะเทือน น้ำธรรมดามันก็เป็นกระจก
เงา เป็นแว่นส่องดูเงาหน้าได้ มันไม่สั้นสะเทือน เหมือนสมาธิ
ภาวนาของผู้ภาวนา รวมจิตใจสงบ เลิกละภายนอกออกไป จิต
มันก็แน่นมั่นคง ไม่หลงไหล เมื่อจิตไม่หลงไหล มันก็ใส ใสก็
ว่า สะอาดก็ว่า ผ่องใสก็ว่า อันนั้นมันเป็นภาษา ส่วนจิตผ่องใส
จิตสะอาด จิตสบาย จิตเป็นดวงหนึ่งดวงเดียวนั้น อะไรผ่านมา
มันก็รู้หละ ดีมามันก็รู้ ชั่วมามันก็เห็น ผิดมันก็รู้ ผิดแล้วมันเป็น
อย่างไร ทำบาปแล้ว บาปมันอยู่ที่ไหนท่านก็มองเห็น ทำแล้วมัน
ก็ตามให้ผล บาปนั้นมันมีอยู่ทุกหย่อมหญ้า ถ้าใครทำแล้วมันก็
เดือดร้อน บุญก็มีเต็มโลก ไม่ใช่ว่าบุญอยู่ตรงนั้นตรงนี้

เมื่อเราตั้งจิตเจตนาให้เป็นบุญเป็นกุศลแล้ว ที่ไหนก็เป็นบุญ
ทำทานที่ไหนก็เป็นบุญ รักษาศีลที่ไหนก็เป็นบุญ นั่งกรรมฐาน
ภาวนาที่ไหนก็เป็นบุญ มันบุญอยู่ที่จิต บุญอยู่ที่ใจ บุญอยู่ที่ตัว
บุญมันมีอยู่ทั่วไป ถ้าเราทำเมื่อไรมันก็เกิดเป็นผลบุญขึ้นมา แต่
ว่าผลบุญนั้นมันละเอียดหน้อย ปัญญาไม่ถึงก็มองไม่เห็น ไม่
เหมือนบาป บาปมันหยาบช้าทารุณ เมื่อทำแล้วมันก็สนองเลย

ให้ปรากฏการณ์เป็นทุกข์เป็นร้อน จนเจ้าตัวบ่นเพ้อรำไรเลย
ที่เดียวว่า กรรมอย่างนี้ บาปอย่างนี้ ความทุกข์อย่างนี้ ข้าพเจ้า
ไม่ได้ทำเลย ทำไมหนอข้าพเจ้าจึงได้รับ นั้น สิ่งใดที่ตัวเองได้รับ
นั้นให้เข้าใจเสียเถิดว่า เราได้ทำได้พูดได้คิดมาแล้ว แต่ว่าคนเรา
มันไม่รู้ในสิ่งที่ไม่ดี ถ้าดีแล้วเรามักจะชอบอันมันดีนั้น อันมัน
ชั่วเป็นทุกข์ไม่บอก เราทำบาป ไม่เห็นคนใดว่าข้าพเจ้าทำบาป
อย่างนั้นอย่างนี้ ไปบอกคนอื่น ไม่มี ปิดบังไว้ ไม่ให้ใครเห็น ให้
คนอื่นรู้เห็น แต่ถ้าสิ่งที่ดี ถ้าเขาไม่รู้ก็มักจะยกยอตัวเอง เป็น
ธรรมดาของใจหลง ก็เป็นเป็นอย่างนั้น ให้รู้ไว้ให้เข้าใจไว้

บาปก็ตาม บุญก็ตาม มันมีเหตุมีปัจจัยด้วยกันทั้งนั้น ไม่ใช่
มันเลื่อนลอยมา โดยไม่มีเหตุมีปัจจัย มันมีทั้งนั้น ทำไมคนเราจึง
ตาบอด บางคน ทำไมจึงเป็นคนหูหนวก ทำไมจึงเป็นคนปาก
แหว่ง ทำไมจึงเป็นคนขี้ร้ายขี้เหลว ทำไมจึงเป็นคนดำ ทำไมจึง
เป็นคนขาว มันมีเหตุมีปัจจัยทั้งนั้น มันมาจากผลกรรม อัน
บุคคลนั้นทำมา เมื่อเราใจคิดบาปโกรธให้คนอื่น ให้ตาเคঁาบอด
ก็ภาพก็ชาติมาแล้วก็ตาม ผลกรรมอันนั้นมาถึงเข้า ไม่ว่าจะอยู่ใน

เพศใดวัยใด มันก็ได้รับผล อย่างว่าแต่คนเราธรรมดา แม้พระ
อรหันตา สมัยก่อนโน้นก็มีพระจักขูปาล คือว่าแต่ก่อนยังไม่ได้
บวชนั้น หลายภพหลายชาติมาแล้ว เป็นหมอยา เป็นหมอยาตา
ยาทุกอย่างนั้นแหละ แต่ว่าบังเอิญมันมีเหตุเกิดขึ้น คนที่หมอยา
ไปยาหายแล้วมันไม่ให้สตางค์ มันไม่ให้สตางค์ก็เฉยไว้ คราว
หน้ามันก็เจ็บขึ้นมาอีก มันหายเป็นคราวๆ ทีนี้ก็เอายาตาบอดใส่
ให้หละ ตาเขาก็แตก เป็นคนตาบอดไป ผลกรรมอันนั้นแหละ
เมื่อท่านจักขูปาลภาวณา ไม่หลับไม่นอน บันดลบันดาลให้
เป็นไป จนตาแตก ตาเมินดูโลกนี้แหละมันแตก พอแตกก็พร้อม
กับตาแตก การภาวนาท่านก็ปล่อยวางได้ เป็นพระอรหันตา
ชีณาสพ กิเลสราคะโทสะไม่มีแล้ว รูปนี้แตกดับเมื่อไรก็เข้า
นิพพาน แต่ว่าเสวยกรรมตาบอดไปก่อน เพราะว่าทำตาคนอื่น
ให้บอดด้วยความโกรธความไม่พอใจ นี่แหละมันมีเหตุมีปัจจัย
ทุกอย่าง

แต่คนเรามันไม่ได้คิด ไม่ได้นึก เมื่อตัวเองไม่พอใจแล้วก็ว่า
กรรมอย่างนี้ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำชาตินี้ ชาติก่อนทำ ชาติ

ก่อนไม่ได้ทำ ชาติก่อนๆโน้นมันก็ได้ทำเพราะมันเกิดมันตายมา
อย่างนี้ พระพุทธเจ้าก็ดี พระอริยสงฆ์สาวกเจ้าทั้งหลายนั้น ท่าน
ระลึกได้ในกรรมที่ตนกระทำ เมื่อกรรมชั่วมาถึงตัวท่านก็ยอมรับ
ไม่ปฏิเสธ ส่วนกรรมดีให้ผลท่านก็รู้ แม้องค์พระศาสดาพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าที่คนเคารพนับถือ ทำบุญให้ท่านอะไรทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ท่านตามระลึกได้ว่า ผลกรรมที่ทำเมื่อไรเวลาไหนได้รับ
นี้ท่านก็รู้ อะไรที่เป็นทุกข์เป็นร้อนท่านก็รู้ มันมาจากเหตุปัจจัย
ทั้งนั้น การภาวนาทำใจของเราให้สงบระงับตั้งมั่นในธรรมปฏิบัติ
นี่แหละ เราต้องทำเหตุทำปัจจัยอันนี้ให้เพียงพอ อย่าไปมั่งง่าย
ให้เจริญให้มาก ภาวนาให้มาก ทำให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้
และอย่าไปรอให้ ผู้ยังเด็กอย่าไปรอว่าให้แก่เสียก่อนจึงทำ อัน
นั้นก็ไม่ได้ถูก การปฏิบัติภาวนา ทำคุณงามความดีนั้น เมื่อมันมี
ช่องว่างที่เราจะต้องประกอบกระทำนะ ให้รีบทำ

ดูพุทธสาวกในครั้งพุทธกาล ไม่ว่าหญิง ไม่ว่าชาย ไม่ว่า
นักบวช นักบ้าน เมื่อท่านเกิดศรัทธาความเลื่อมใสขึ้นมาแล้ว
คิดว่าเด็กๆอายุเจ็ดขวบ พ่อแม่พาไปฟังเทศน์ฟังธรรม เพื่อนก็

ภาวนาทำความเพียรละกิเลสได้ เหมือนคนใหญ่ ละกิเลสได้แต่
อายุเจ็ดขวบ เป็นพระโสดาก็มี เป็นพระสกิทาคา เป็นพระ
อนาคา ทั้งๆที่อยู่ในเพศคฤหัสถ์ เป็นถึงพระอรหันต์ บวชหรือไม่
บวชไม่สำคัญ มันอยู่ที่ใจท่านเลิกได้ ท่านละได้ต่างหาก เจ็ด
ขวบก็ละกิเลสได้ เพราะท่านตั้งใจทำ ตั้งใจภาวนาจริงๆ ที่นี้ที่เรา
ไม่ได้ไม่ถึง เป็นไปไม่ได้ คือว่าไม่ตั้งใจ ไม่ภาวนา อย่างคนไปมา
หาสู่มาพึ่งเทศน์ฟังธรรมก็มักจะถามว่า หลวงพ่อหลวงปู่หลวง
ตาท่านจะแนะนำให้ใจของผมสบาย ใจสงบ ให้ผมละกิเลสระาคะ
โทสะโมหะได้ มั่นว่าเอาอย่างนั้น ท่านก็บอกว่าต้องภาวนา ต้อง
ทำดีสิ มันจะดีได้ ไม่ใช่คนอื่นทำให้ มันก็ไม่ฟัง มันจะเอาแต่ง่าย
อย่างเดียว เอาง่ายว่า ขอให้ได้ง่ายๆก็พอแล้ว ที่นี้การฟังเทศน์
ฟังธรรมฟังคำสั่งสอน ไม่ภาวนาพุทโธในใจ ก็มักจะไปพึ่งเอาว่า
ท่านองค์นั้นองค์นี้ในสมัยครั้งก่อนนั้น พอฟังธรรมก็ได้สำเร็จไป
นิพพานเลย ลอยฟ้าไปเลย เอาหละ อยากรู้ได้อย่างนั้น นั่ง
หลับตาภาวนาเป็นทุกข์เป็นร้อนไม่เอา ข้าจะเอาอย่างง่าย เวลา
ทำมันไม่ใช่ของง่าย มันต้องทำ

ปฏิบัติภาวนาอย่าได้มีความท้อถอย พุทโธในใจ เรียกว่า
หยั่งไว้ ยึดไว้ในใจ มันจะโกรธ มันก็โกรธไม่ได้ มันคาพุทโธ มัน
จะโลภ อยากได้นั้นได้นี้ มันก็โลภไม่ได้ มันคาพุทโธ เรายืนพุ
ทโธอยู่ คำว่าพุทโธมันหมายถึงไปได้ทุกอย่างทุกประการ เมื่อมี
พระพุทธานุภาพอยู่ เรายืนถึงท่านอยู่ พระพุทธานุภาพก็มาบอกมา
สอน เรียกว่าพระธรรมคำสอนพระพุทธานุภาพนั้นแหละมันมาตัก
มาเตือน ในพุทธศาสนาเพียยังมีว่าสามพระพุทธานุภาพ ก็หมายถึง
พระพุทธานุภาพ พระธรรมก็หมายถึงพระธรรมวินัย สัตตสุตตาคำ
สอนของพระพุทธานุภาพที่ท่านเอามาชี้แจงแสดง หรือท่านจะไปสู่
นิพพานแล้ว พระธรรมนั้นก็ยังมีอยู่ มีอยู่ในโลกนี้แหละ หรือว่า
ศาสนานั้นเสื่อมไปแล้วก็ตาม พระธรรมนั้นก็ยังมีอยู่ในโลกแต่ว่า
คนไม่มีปัญญาเอามาใช้การ เอามาสั่งสอน เอามาละกิเลสราคะ
โทสะ โมหะ ของตนไม่ได้ แต่มันมีอยู่ เมื่อพระพุทธานุภาพมาตรัสมา
ชี้แจงมาแสดงเป็นหมวดเป็นหมู่ไว้แล้ว เอามาฝึกฝนอบรม
ตัวเอง จิตใจตัวเอง มันก็ได้ผลง่ายขึ้น

ไม่ต้องดูอื่นไกล ดูที่ชีวิตของคนในโลกสมัยนี้ อย่างวิชา
ความรู้ที่เอาเหล็กเอาหลาเอาโลหะมาประดิษฐ์ประดอยเป็น
รถยนต์ก็พาวิ่งไปได้ ก็ร้อยก็พันไมล์ก็ไปได้ เอาเหล็กเอาหลาเอา
น้ำมันมาทำเป็นเครื่องบิน ลอยฟ้า บินไปในอากาศได้
วิชาเหล่านี้มันก็มีอยู่ แต่ว่าสมัยใดคนโง่เขลาเบาปัญญา (เทพ
ขาดตอน) แสดงมาแก้มาไขให้มันเกิดประโยชน์มันก็ได้ แต่
มนุษย์สมัยนี้เขามีการศึกษา จนมีความรู้ความศึกษาดี เรียนต่อ
กันมา ก็รู้จักเข้าใจ อย่างว่าเอาไฟฟ้ามาใช้ มันก็ใช้ได้ มันมีวิชา
ความรู้ เมื่อไฟฟ้าไม่มี มันก็มีอยู่ในโลกนี้แหละ ไฟฟ้านะ แต่ว่าคน
ฉลาด คนรู้ คนเข้าใจไม่มี ก็เลยเอาขึ้นมาใช้ไม่ได้ ถ้าคนฉลาด
คนมีปัญญา คนมีอัฐมีสตางค์ เอามาขึ้นภูเขา มันก็ขึ้น เอามาใน
ถ้ำมันก็มีไฟ ไฟฟ้ามันก็ใช้ได้

นี่แหละพระธรรมวินัย สัตตสุสานาคำสอนของพระพุทธเจ้า
ก็มีอยู่ แต่ว่าถ้าไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสมาชี้แจงแสดง
คือว่าเสียก่อน มันเอามาใช้ไม่ถูก เหมือนทรัพยากรในโลกนั้น
แหละ เมื่อคนไม่ฉลาดเกิดขึ้นมา มันมีอยู่แต่ไม่รู้จะเอามาใช้

อย่างไร ถ้าคนเฉลียวฉลาด คนศึกษาดีมีทรัพย์สินเงินทอง มี
อุปกรณ์ต่างๆครบครันทั้งคนทั้งวัตถุ มันก็เอามาใช้ได้ ในสิ่งสมั
โยธาณไม่ได้ไม่มี สมัณนี้เค้าก็ทำให้เกิดให้มีขึ้นมาได้ เพราะคนมี
ปัญญา การภาวนาเพื่อทำความเพียรละกิเลส แม้จะภาวนาพุท
โธๆก็ตาม เอาจริงๆมันก็ได้ทั้งนั้น อะไรมันจะเป็นพุทธะ พุทธโธได้
มันขึ้นอยู่กับว่าใจเอาจริง เมื่อใจเอาจริงแล้วได้หมด ถ้าใจไม่เอา
จริงหะอะไรก็ไม่ได้ ถ้าใจถอยหะ ถอยหมด

ท่านจึงว่าใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน จะสำเร็จลุล่วง งาน
ต่างๆจะลุล่วงไปได้ก็ด้วยกำลังใจ ร่างกายสังขารอันนี้มันเป็น
เพียงเครื่องมือสอยของบุคคลของจิตใจนั้น ใจมันเป็นใหญ่
เป็นประธาน สำเร็จแล้วในดวงใจ จิตใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว
เหมือนสมัราชาธิปไตย พระเจ้าแผ่นดินเป็นใหญ่ ถ้าพระเจ้า
แผ่นดินจะฆ่าให้ตายก็ได้ เพราะท่านเป็นใหญ่ บอกราชทูรให้ทำ
ให้อะไรได้หมด เหมือนกายกับใจของเราทุกคน มันครองอยู่ใน
ตัวของเรานี้แหละ แต่ว่าถ้าใจไม่ตั้ง ใจไม่ดี ใจเสีย ก็เลยพาตัว
พากายให้เสียไป จึงเกิดมาเป็นคนโง่บ้าง เป็นคนบ้าบ้าง เสีย

จิตตนิมิตมนุษย์บ้าง ใจไม่ตั้ง ใจเลื่อนลอย ใจฟุ้งซ่านรำคาญ ใจไม่ดี เมื่อใจไม่ดี ก็คือว่าใจไม่เป็นแก่นเป็นสาร คีล สมาธิ ภาวนามันไม่มีในใจ ใจมันเสีย ใจเน่า เหมือนไม้เป็นเน่า ไม้ที่เป็นเน่าเป็นโพรงนะ เอามาทำบ้านทำเรือนอะไรก็ได้ เพราะไม้ไม่มีแก่น จิตใจของเราที่ให้ภาวนาพุทโธ หรือภาวนาอะไรให้ใจมันเป็นแก่น แก่นคิเล แก่นธรรม แก่นคำสั่งสอนให้มันอยู่ในใจ ไม่ให้เป็นใจเหลวไหลใช้การไม่ได้ ให้ใจดี ใจดีก็คือว่าคิเล สมาธิ ภาวนานั้นเอง ใจดีก็คือทาน คีล ภาวนานั้นแหละ ผลที่สุดมรรค ผลนิพพานมันก็ไปถึงได้ รู้ได้ เข้าใจ เพราะว่าใจดี เพราะว่าใจมีความ پاک ใจมีความเพียร ใจมีความหมั่น ความขยัน ใจมีความอดความทน หนักก็เอาเบา ก็สู้ ตั้งใจประกอบกระทำอยู่เสมอ ไม่ใช่จะเอาแต่ความสะดวกสบาย ไม่ตั้งใจให้แน่นแน่มันคงย่อมนไม่ได้

เหตุนี้พระพุทโธเจ้าของเราในวันเวลาที่พระองค์จะเอาชนะกิเลสในจิตใจของท่าน ท่านจึงมีการตั้งสัจจอธิษฐานใจลงไป ว่า แม้เลือดเนื้อเชื้อไข มันจะเหือดแห้งไป มันจะตายก็ช่างมัน ใจ

พระองค์ไม่หวั่นไหว ตั้งใจกำหนดภาวนาอานาปา ลมหายใจ จน
จิตใจสงบตั้งมั่น จึงได้ปัญญาวิชาความรู้แจ้งในรูป แจ้งในนาม
แจ้งในกาย ในจิต เห็นแจ้งในหลัก**อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา** ทั้ง
รูปนามกายใจทั้งโลกภายนอกด้วย ทั้งคนทั้งสัตว์ ทั้งวัตถุธาตุ
ทั้งหลาย ทั้งท้องฟ้าดินฟ้าอากาศอะไรๆพระองค์ก็แจ้งหมด รู้ได้
เข้าใจหมด จึงเลิกได้ จึงละได้ จึงตรัสรู้ได้ ตัดขาดแล้วก็รู้
เรียกว่าตรัสรู้ ตัดแล้วก็รู้แจ้งแทงตลอด ตัดไม่ขาด ตัดไม่ขาดละ
ไม่ออก มันก็ไม่แจ้งใจ ท่านว่าอย่างไร ก็ฟังไป เราไม่รู้ไม่เข้าใจ
ไม่ภาวนาให้รู้ตามเห็นใจ ท่านว่าดีก็ดี ท่านว่าชั่วก็ชั่ว ท่านว่า
เมื่อกิเลสความโกรธโลภหลงมันเกิดขึ้น เราก็ไปตามมัน ไม่ได้
ต้องให้มันแจ้งอยู่ในจิตในใจว่าอะไรมันผิด ผิดแล้วก็ไม่ต้องทำ
ละทิ้ง บาปเมื่อรู้เข้าใจหละ ไม่คิดทำอีกต่อไป ไม่พูดอีกต่อไป ไม่
ทำอีกต่อไป บาปนั้นก็ไม่เกิดขึ้น คนไม่รู้ไม่เข้าใจ ไม่เป็นอย่างนั้น
ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นบาป อะไรเป็นบุญ ทำสุ่มๆไปอย่างนั้นแหละ
ครั้นให้นั่งสมาธิภาวนาแล้วก็ฟุ้งซ่านรำคาญ ง่วงเหงาหาวนอน
ท้อแท้อ่อนแอ กลัวตาย มันเป็นเสียอย่างนี้

ดังนั้นให้พากันลุกขึ้น ตื่นขึ้น อย่าให้จิตใจท้อแท้อ่อนแอ จง
เตือนใจของตัวเองอยู่เสมอว่า พระพุทธเจ้าท่านไม่อ่อนแอท้อแท้
เหมือนเรา ท่านทำบุญให้ท่านเต็มที จิตใจของท่านก็สามารถ
อาจหาญ ท่านรักษาศีลของท่านให้บริสุทธิ์ จิตใจของท่านก็
สามารถอาจหาญ ท่านทำสมาธิภายในจิตใจของท่านมั่นคง
หนักแน่น จิตใจของท่านก็สามารถอาจหาญ จนถึงขั้นตัดกิเลส
ความโกรธออกจากใจ ตัดกิเลสความโลภออกจากใจ ตัดกิเลส
ความหลงออกจากใจ ได้เด็ดขาดแล้วยังสอนผู้อื่น สัตว์อื่น สิ่ง
อื่น ผู้อื่นได้ นั่นแหละคือน้ำพระทัยใจพระพุทธเจ้า พุทธโธ เป็น
ผู้สามารถอาจหาญ เราก็ให้ตั้งใจลงไป อย่าเข้าใจว่าเป็นแต่
พระพุทธเจ้า ตัวเราเองก็เอาชนะใจของเราเอง พระพุทธเจ้าท่าน
ก็เอาใจชนะใจกิเลสของท่านเอง เราทุกคนก็เอาชนะกิเลสความ
โกรธ ความโลภ ความหลงของใจตัวเองให้ได้ทุกคน ก็ย่อมได้ชัย
ชนะทั้งนั้น

เหตุนี้ผู้ปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ในทางพระพุทธศาสนานี้ ไม่
ว่ายุคใดสมัยใดมันขึ้นกับความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ เมื่อผู้นั้นตั้งใจ

ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ประกอบแต่สิ่งที่เป็นบุญกุศล ละบาป
บำเพ็ญบุญอยู่ในตนทุกวันเวลา ก็จะมีแต่ความสุขกายสบายใจ
ฉะนั้นเมื่อเราท่านทั้งหลายพากันได้สดับรับฟังแล้ว เข้าใจ
แจ่มแจ้งในใจของตนอย่างใด จงนำไปประพฤติให้ดี ปฏิบัติให้
ชอบ ประกอบในสิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศล ก็จะได้ความรู้ความ
ฉลาดความสามารถหาหาญ ดังแสดงมาก็สมควรด้วย
กาลเวลา เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/T9nQgrrRmGc>